

налъ са сосъ вѣйство на Болгарите, но ѿ
 тѣхъ побѣдѣнъ, трѣвало да са възвѣр-
 ни, пѣдиръ возвращѣнїето въ Цѣриградъ.
 Непрестѣнно ѣ помыслювалъ какъ въ мо-
 жѣлъ да са Освѣти на Болгарите, на сѣт-
 на Околѣ Лѣтата 811. собралъ голѣмъ ѣ
 страшенъ Полкъ, съ който ѣ 20. Тысячъ
 стѣпилъ въ Болгарїята, ѣ съ тѣмъ Крѣма
 въ толакши страхъ привѣлъ, та ѣ той при-
 нѣждѣнъ былъ ѿ него мѣръ да прѣси, но
 Имперѣтора тѣмъ негово прошѣнїе ѿ фѣрмалъ
 ѣ съ своѣто вѣйство по далѣчь въ Болга-
 рїята стѣпилъ. Тѣкъ ѣ предвѣдалъ былъ
 Никифоръ ѣ своѣто ѣ на своѣте воинскѣри
 падѣнїето, за тѣмъ ѣ ѣ рѣкалъ: илїи мѣ Богъ
 илїи Дѣаволъ влачи, но сѣнѣжда сѣмъ при-
 влѣченъ. Въ пѣрвите сражѣнїа (оудѣри)
 былъ ѣ той побѣдѣтель ѣ щѣсливъ. И тѣмъ
 нїе на Бога, но щѣстїе на сына си Ота-
 врикїа приписивалъ, возгордѣлъ са (рас-
 фѣдѣлѣвалъ са) съ тѣсъ побѣда, ѣ запо-
 вѣдалъ, чи нинаедного челоуѣка женѣ илїи
 дѣца простѣно да бѣде, ѣ телесѣта на Бол-
 ВІ гарите,